

Novembrová kapitola (poslední exkurs)

Ústavní soud po svých dvou nezdařených pokusech o nastolení pořádku dle Ústavy České republiky usuzuje, že je nutno podřídit se nepřezkoumatelnému a nezávislému úsudku samosoudce Davida Vláčila od Obvodního soudu pro Prahu 3 (v mezidobí soudce u Nejvyššího soudu ČR) ve věci spravedlivého nájemného za byt užívaný podvodnicí Jitkou Myškovou. Takto činí poté, kdy se skálopevný samosoudce David Vláčil od Obvodního soudu pro Prahu 3 podvackrátě oproti neoblomné zásadě, dle které je rozhodnutí Ústavního soudu závazné **pro všechny osoby a orgány ČR**, pokusil tomuto neoblomnému rozhodnutí vzepřít. Samosoudci Davidovi Vláčilovi se jeho pokus daří. Je to šibal, který to má za ušima! Řídí se zásadou „**stokrát nic umořilo krávu**“. Proti této zásadě je Ústavní soud ČR bezmocný a nechává se porazit jako ta kráva.

Exkurs:

Ústavní soud ČR odmítá podřídit se všeobecným a celosvětově uznávaným zákonům matematiky a chránit dikci závazného zákonného předpisu:

Podá-li žalobce žalobu ve které částečně uspěje, musí předem zaplatit plný soudní poplatek. Uspěje-li pouze částečně, z 60 %, pak soudní praxe žalující straně přiznává náhradu 20 % soudního poplatku (když od 60 odečte 40 a rozhodne o náhradě pouhých 20 % účelných soudních výdajů žalující strany). Pak platí žalující strana oproti svému vítěznému výsledku ve sporu z přiznaných 60 % celkem 80 % soudního poplatku.

§ 142 zák. č. 99/1963 Sb. (občanský soudní řád) přiznává náhradu účelných nákladů při uplatňování nebo bránění práva u soudu. V případě částečného úspěchu poměrně (!) rozdělí náhradu (!) nákladů mezi obě strany.

*Přitom při částečném nadpolovičním úspěchu jedné strany soud dle obvykle soudní praxe postrádající oporu v zákonu přiznává opačné straně nikoli náhradu poměrné části jejich účelných nákladů řízení nýbrž poměrnou část nákladů přiznaných úspěšnější straně. Ve zmíněném § 142 nestojí nic o tom, že by soud měl poměrně rozdělit účelné náklady řízení úspěšnější strany, nýbrž že poměrně rozdělí **náhradu nákladů** (rozuměj nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva, jak stojí v odstavci 1 § 142 zák. č. 99/1963 Sb.). Jak je možno nákladům méně úspěšné strany, které nebyly ani vyjmenovány ani vyčísleny, přiznat účelnost, není Františovi z Bogutina zřejmé.*

Jak se tato absurdita mohla dodnes neotřesitelně v českém zákonodárství zakořenit, když ani Černokněžníci z Brna vůči tomuto soudnímu nešvaru přes naléhavou námitku Františe z Bogutina nemíní zakročit?

Františ z Bogutina vidí „rádoby spravedlnost“ ve věci náhrady nákladů soudních sporů tak, že soudní praxe míří k ušetření námahy obecných soudů s kontrolou vyčíslení soudních výdajů obou stran a soustředí se jen na vítěznou stranu (nebo ale v případě 50:50 nečiní nic). Tím si soudcové k pravidelné tíži jedné ze stran ušetřují práci. Nemusí kontrolovat účelnost soudních výdajů obou stran a vypočítávat nároky jednotlivě. To vidí Františ z Bogutina jako postup ze strany soudní praxe, který značně zapáchá (viz „Vláčilovo pochybení“ na webové stránce <https://www.kuklik.eu>). Soudní praxe jednoduše nepřezkoumatelně a soudně nezávisle rozhoduje: že soudní výdaje byly na obou spůrčích stranách stejné. Tak k tomu dochází přibližně stejně zřídka, jako u 6 správně vytažených čísel v sazece.

Ústavní soud si svým usnesením IV. ÚS 1743/09 nemyslí, že by bylo nutno na soudní praxi ve věci náhrady soudních výdajů cokoli měnit. Státní pokladnu tato „nepodstatnost nikterak nezatěžuje, tedy se jak obecné soudy, tak i Ústavní soud ČR k námitkám Františe z Bogutina staví hluší jako pan Palivec (jako poleno). Úspěšnější strana v soudním sporu bude i nadále při 60 %ním úspěchu platit 80 % soudního poplatku a 40 % svých, nezřídka oproti odpůrcí straně vyšších účelných nákladů řízení méně úspěšné straně.

Františ z Bogutina se domníval, že jeho ústavní stížnost opřená o § 142 zák. č. 99/1963 Sb. a o Čl. 90 Ústavy ČR by mohla vést k nápravě transparentní a alibistické soudní praxe v českém soudnictví. To vidí Ústavní soud ČR jinak: bezpráví je nutno podporovat a cementovat všemi

prostředky (například šablonami o nepříslušnosti Ústavního soudu ve věcech široce rozšířených a hluboce nespravedlivých praktik obecných soudů), ačkoli z něj nespravedlnost a zřejmý rozpor se závazným zákonným předpisem nepřehlédnutelně překypuje.

Františova stížnost u Ústavního soudu ČR na výše uvedenou nespravedlivou praxi obecných soudů ve věci náhrady soudních výdajů narazila na BETONOVOU ZEDĚ, kterou Ústavní soud ČR pravidelně nastavuje ve věcech, které by mohly početně nebo finančně zatížit stát a jeho obecné soudy. Proto Františ z Bogutina nemá pro českou judikativu, včetně Černokněžníků z Brna, nejmenší pochopení.

Františ z Bogutina už si jednu úspěšnou stížnost u Evropského soudu pro lidská práva dopřál a nemá chuť se do dalších takovýchto políčků adresovaných nezávislé a nepřezkoumatelné české soudní praxi pouštět, když se přesvědčil, že ESLP si vyžaduje perly do svého korýtka horem dolem a každou opomenutou perličku stěžovateli citelně opepří. Nicméně, možná by se našla řada kurážných soudců, kteří by tuto neplechu v českém soudnictví případně i stížností u ESLP dokázali odstranit: včetně následných nákladných podrobných přepočtů všech soudních rozhodnutí o náhradách soudních výdajů za nepromlčené období. Františ z Bogutina se domnívá, že by na soudní správu ČR mohla přijít vážná vlna žalob na náhradu škody ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. Byla by to práce téměř nadlidská, když v důsledku chybějících informací o nákladech soudních řízení méně úspěšných stran by Česká republika úspěšnějším stranám v soudních řízeních musela doplatit zbytek do procentuálního vítězného poměru nákladů úspěšnějších stran (opomenutá vyčíslení nákladů soudních řízení méně úspěšných stran se totiž nepřezkoumatelným a nezávislým soudním rozhodnutím rovnají nulám).

Kdyby byl Františ z Bogutina o něco mladší, šel by do tohoto sporu s Českou republikou se vsí civilní kuráží. Dnes už je ale poměrně pohodlný a rád přenechá otevřené nespravedlivé věci mladším.
